

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388991200/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

ham derom, fandt hun sig saa meget mere forpligtet til at opfylde sit Løfte. Den gamle Herre, hvis Faderstolthed smigredes ved Datterens Mod, gav hende nu sit Bifald; og Alt, hvad Junker Kaj kunde opnaae, var: at en Klokkestreg blev anbragt ved Sengen, og at hendes Kammerpige maatte ligge paa en Feldtseng i samme Værelse. Frøkenen betingede sig derimod, at alle Mennesker paa Gaarden skulde forblive i deres Senge, at det ikke siden skulde hedde: Man havde bortskræmmet Spøgelse, og at Ingen maatte have Lys efter Klokken ellev. Fader og Kjereste maatte tage Natteqvarteer i det saakaldte forgyldte Gæstekammer, som kun var adskilt fra Taarnkammeret ved en lang Gang. Hos dem hang den Klokke, med hvilken den unge Dame i Nødsfald kunde ringe Storm. Moderen – ikke mindre heroisk end Datteren – gav villig sit Minde til Eventyret; og næste Nat blev bestemt til dets Udførelse.

4. Bortførelsen

Dersom jeg hos Nogen skulde have vakt Forvenninger om et nyt Spøgerie, gjør det mig virkelig ondt; og det saa meget mere, som det første maaskee nu ogsaa tør tage mod en naturlig Forklaring, og ende sig med et: »Pyt! ikke Andet!» Men saa glæder det mig igjen, at jeg til Erstatning for en rigtig Spøgelsehistorie kan opvarte med en saa regulair Bortførelse, som nogensinde fandtes i Romaner: en Bortførelse ikke om Dagen, men om Natten; ikke gjennem Døren, men gjennem Vinduet; ikke tilvogns, men tilhest.

Den vigtige Nat, der skulde afgjøre Fuxens og Isabellens fremtidige Skjæbne, gav Herskab og Tyende kun lidt Søvn: alle laae i spændt Forventning af de Ting, som skulde komme. Katternjav, Ugleskriig, Hundetuden forjog Ole Lukøje hvergang han kom listende. Staldkarlene hørte Hestene puste, snørke og sparke; det kom Ladefogden for, at Man slæbte med Sække paa Lofter; det var for Mejersken accurat som om Gyngeskjermen var igang; og Huusholdersken fornåm tydelig, at det rumsterede i Spisekammeret. Der kom ikke mere Søvn i det forgyldte Kammer: Herren og Junkeren laae tause og skottede imellem til den lille Sølvklokke, som hang imellem dem; men den var og blev stum. Da Taarnuhret slog Eet, begyndte Junkeren at ansee sit Væddemaal for halv tabt; men trøstede sig med, at Tab til sin

Kone er dog kun af den ene Haand i den anden. – Kort at fortælle: Natten gik bort og det – hvad Taarnkammeret angaar – saa roligt, som om der aldrig var Spøgerie til i Verden. Med første kjendelige Dagskjar stode begge de kun halv afklædte Herrer op, og ilede med en Morgenhilsen til den dristige Aandebetvingerinde. De pikkede paa Døren – intet »Entrez« – Begge maatte vel endnu ligge i den søde Søvn. Papa aabnede – Man traadte ind. – Peste! Frøkenens Seng var tom, og Overdynen kastet tilside. »Bravo!« raabte Junkeren, »hun er echapperet, og Isabellen er min.« Den gamle Herre sagde ikke et Ord, men vendte sig til Pigens Seng; hun lod sig ej heller tilsyne; men da han lettede Dynen, laa hun der virkelig blussende rød og sveddampende som i den hæftigste Feber. Paa Herrrens første ivrige Spørgsmaal svarede hun Intet; men stirrede kun paa dem med et forvildet, vanvittigt Aasyn. Omsider gjenfandt hun sit Mæle, og berettede i en afbrudt og usammenhængende Tale: at hun kort efter Midnat havde seet et frygteligt Spøgelse komme gennem Væggen. Forfærdet havde hun puttet sig under Dynen, som hun heller ikke siden havde været at lette; af hvad der videre var passeret vidste hun Intet. Dog dette viiste sig snart; thi Vinduet var aabent, og nedenunder stod en Strige – Frøken Mette var bortført; men af hvem?

Hvilket Oprør i hele Gaarden! hvilken Larmen, Skrigen og Jamren! Forbandelser uden Gjenstand, Spørgen uden Svar. »Efter dem!« var Faders og Brudgoms næste Tanke; men hvorhen? – Fruen, den besindigste af Alle, foreslog først en almindelig Hærskue (som det hedder paa Dansk), og Herren foretog den i egen Person: han opraabte ethvert levende Væsen ved Navn, og erklærede omsider, at han Ingen savnede. Hele den opstillede Besætning var i samme Vildfarelse, indtil Frue Kirsten spurgte: »hvor er Skriverdrengen?« »Skriverdrengen! Skriverdrengen!« lød det fra Mund til Mund. – Man saac sig omkring, Man saac paa hverandre, Man saac paa sig selv – nej! Skriverdrengen var der virkelig ikke. Ridefogden og et Par Andre foer nu afsted over til Skriverstuen; og Herren raabte til Staldkarlene: »sæl op og for Døren, som Torden og Lynild!« Fogden kom snart tilbage hæsbløsende og angst med den Beretning, at den Savnede virkelig maatte være borte; thi Sengen viste, at Ingen havde lagt der sidste Nat: hans Sporer og Ridepidsk vare ej heller at finde. I samme Øjeblik kom en af Staldkarlene løbende, og fortalte, at Isabel var væk. Alle stod forstenede i indbyrdes taus Beskuelse, indtil Frue Kir-